



Poština plačana v gotovini.

X. letnik.

1931. december 20.

1. numera.

DÜŠEVNI LIST

Šimon Milač sm. profesor
Murska Sobota M. župnik. Z. Z. 1931.

Mêsečne verske novine.

Vu imêni prêkmurske evang. sinjorije reditel
i vödvânik: FLISÄR JÄNOŠ, Murska Sobota.

Rokopisi se morejo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imê „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Naprejplačilo

gorivzeme vsäki evang. dühovnik i vučitel.

Božič.

„Nájdete dête v plenice povito položeno vu jasli“. Od šteriga mao je eto angelsko nazveščávanje na pôť genolo vu nočnom vrêmeni bethlehemske pastére, naj svoje črêde ostavivši molijo Božega Siná, od tistigamao je vsäki srmaški človek z ednim velkim kinčom bogatêši, vsako srdce z ednov radostjov bláženêše i vsaka nôč z ednim bliščêćim trákom svetlêša grátala. Vu tom málom, vu jaslaj ležêćem deteti vidimo Bogá lübézen, vidimo človeka plemenitost i razmênje žitka. Bogá lübézen se tam blišči obri jásel, vu šteri leži on, vu kom je prebívala punost božanstva pôleg têla i vidimo tisto lübézen, štera je nezmenkana vu smilenosti, v odpüstšávanji i vu milošči. Vidimo človeka plemenitost, vêm je Bôg prebívao med nami i vidili smo njegovo diko, liki díko Božega jedinorodjenoga Siná i té Rêči v têlo včínênje svedoči, ka smo sinovje Boži. Žitka razmênje je pa tá svéta radost, štero nečútimo té, gda mi dobimo kaj, nego gda mi dámo tá vse. Néba je v onoj nôči tá dála Sina, i angelje nebeski so Glório popêvali Bôgi, ki je sam sebé dao.

Edno málo dête. Edna velka mogôčnost. Edne jasli, štala, živina. Eto je zemelski žitek. Što z nebés glêda: stanovito je nê veliki rázložek: med jaslami i zlátov zibelkov, med štalov i mramorskov palačov, med živov živinov i med za špilo tá-

zlúčanimi drovnimi ovčami, somármí i gjüncmi. Ki z nebés prihája doli na zemlo, tistomi že nê trbê daleč idti, naj mesto Herodešove králevske palače vu bethlehemske štalo pride. Bôg je že zbúdo z pastérov kralé, štere je od črêde pôzvaov na pásenjë národov. Bethlehemske dête vu jaslaj, pri šterom je tam roditelska lübézen i obri šteroga popêvlejo angelje i se blišči zvêzda i pred šterim se molêč nakleknejo môdri i pastérje: je večne vrêdnosti včenjë na tó, ka je zemla nebés vráta, vekvečnosti predvor, Bogá církev, človeka delavnica i svêto mesto. Zemelski žitek nezavržmo, nego ga za svétoga držmo, vu njem radi delajmo i pobožno molmo Stvoritela, Očo, ki je sama lübézen.

Človek se boji od nevole i ešče se bole boji za svoje dête od nevole. Bojazen od srmaštva, od gláda, od mraza, od nágoče je zrok toga, ka eden človek ovoga z odkritov silov, ali jálnostjov, ali pod obrázom pravice orôpa, vmori, vniči. Bojazen od žitka včini lüdi za zvirino. Zgánjanje zemelske dike oblázi vnožin milije. Nevúpaznost prôti skrbnosêćemi Bôgi včini lüdi za nevúpavne prôti endrügomi.

Jezuš kak srmaško málo bethlehemske dête vu plenice povito vu jaslaj nájde svojo prvo zibelko, zádñjo pa na križnom drêvi; med tevi dvê štáciji spádajôči njegov žitka šorš je pa etakši: „Lisice májo lüknje, ftice gnêzda, ali Sin človeči nema, gde bi svojo glavo na počinek nagno. I dônok jeli bi té Jezuš, ki se je od

liliov i od nebeski ftic návčo Božega skrbnošenja čudno delovanje, kí je na nébi, na zemli i vu vodi Bogá lúbézen zagledno, jeli bi se té Jezuš za srečnêšega držao, či nebi v ednoj štali, nego bi se — povêmo — porôdo vu familijo ednoga přemočnoga galileanskoga ribiča, ednoga bogatoga publikánuša, ali šteroga jeruzalemskoga višjega popa, ali bár Herodeša.

Nasprotno: že z zgodbe njegovoga rojstva lahko zarazmimo, ka je z Jezušom edna velka predelajôča môč stôpila notri vu svêt, skázala se je ta zveličanska milošča Boža. Eti je nê králevska, ali glávna carinarska čest mera; nego blážení so, kí so čistoga srcá, ár té bodo vidili Bogá i z té bodêjo od kralôv vékši kralovje, ti istinski vladárje, šteri preidejo vu nebésa, pretláčijo presôdbe, porúšijo nevolne ločêče stené, žitek dávajo i napřepomágajo svêt.

Božična zgodba z ednov velikov vŭpaznostjov napuni srdcê. Tisti svêt, vu šterom pri ednom vu jaslaj ležêčem deteti z lúbéznostjov stojí trupa dobrovolní lúdi: Jožef i Marija, pastêrje i môdri od krajin zhodni, Ana i Šimeon, Ožébet i Zakariáš: tisti svêt je tŭdi prôti Herodešom i drŭgim

velikoga imêna lisicam i krvcécajôčim — Boží svêt, vu šterom se lahko račúna na tŭ, ka nêmajó samo hŭdi nájemníke, nego pravica tŭdi má nesebične verníke.

NA BOŽIČ.

Svétí dên je, svétí dên dnes . . .

Mir naj bode na zemli ves:

Lúbézen i dobra vola

Napuni srdcá človeča!

Díka bojdi na visíni:

Posvét je v-kmici vužgáni.

Totá je nôč. Nebojte se!

Zveličitel je přišao se.

Bôg moj, keliko vas jeste,

Radŭvati se nemrete,

Zaman je přišao svétí dên:

Nê je prinesao želen mér.

Na zemli kelko žalosti!

Kelko mántre, skúz, britkosti . . .

Kelko vdovic, i sirotíc,

Nema trôšta, se žalosti!

Kelko decé zaman čáka!

Angelov dára nevčáka,

Nedobi božiča drêva,

Ni gvanta, ni ta potřêbna.

Gábor dijáka Božič.

Poslov.: FLISÁR JÁNOŠ.

Gábor diják je hírešnyega Pápe kolegŭma vučeník bio ešče dobro před osemdeseti, devêdesetimi létmi, vu onom vrêmeni, gda sta ešče Petôfi Šándor i Jókai Móríc kvaríla tam te edne stáre šolske stôlice. Drŭga vrêmena, drŭgi lŭdjé i drŭgi dijački žitek je bio teda. Li vu oni hípaj so se mogla tákša čúdna pripetjá zgoditi i napřê dati, kak Gábor dijáka božiční večér.

Gábor diják je zavítí, šálen, z sprevedijov napunjení, ostre pámeti diják bio, z-one fájle, na koga so tŭ meli šegô praviti: „ka je dečko na petáj“ i ešče de na „lêdi živo“ . . .

Nyega oča, kak siromaški, vesníčki školník, je bogme nê meo přilíke síná obílno pêneživati. Jáko potênci so prihájala pênezna písma. Nakáznic, čekkov so v-tistom vrêmeni ešče nê

poznali. Tak se nyemi je samomi trbelo poskrbêti za eden tao stroškov pokrítje, štero nyemi je pa tak bílŭ mogôče doségnoti, ka je ménše přemočnêše dijače včío i z vôn toga „bêži esi“ „bêži tá“ ôprávice szpunývao, z-šterimi so ga vékši bogatêši tŭvářiše, ali h žni vért, Číllík Tóbláš čizmár i náimre njegova tŭvářišica, Šára gospá včási včási zavŭpalí. Samŭ od sêbe se razmí, ka je on vse tŭ z pokornostjov odpravo i tŭdi přímêren nájem dôbo od nyih.

Ali nájobílnêše dohodke so prinesle Gábori (i prispodobním tŭvářišom nyegovím) tak zváne legácie.

Tŭ je pa z-toga stalŭ, ka je „nemeška šola“ na velke svêtké (koledne, vŭzemske i rí-sálske) vŭ mela šegô poslati siromaške ménše i vékše dijače — z dobro poročními písma ob-ravnane, vu vesnice i fare. Ti máli dijači so se máli legátušje zváli, tê od híže do híže hodêcí

Ki se té dén veselíte:
Na te vbôge si zmisлите,
Z obilnosti njim darujte,
Lačne i žédne milujte.

Žaloš krúha njim ponúďte,
Britke skuze doli zbrište!
Ki toga v nevôli zmore,
Bôg njemi pláča, pomore.

Svétí dén je, svétí dén dnes . . .
Mir naj bode na zemli ves.
Lúbèzen i dobra vola
Napuni srcá človeča!

HORVÁTH IMRE (F. J.)

Znábidti bi radi nahitroma na stran djáli ete list . . . dónok Vas prosimo, posvêtte njemi eden krátek čas. Na eto Vas pa záto vúpamo prositi, ár náš mèsečni list má velki krôž jáko zahválni čtenjárov i tak lehko Vam i Vašoj deci túdi kaj znamenúje. Ete list je missionar vu naši gmánaj, šterim slúžiti je njegovo pozvánje, záto bi ga mogla gorivzèti vsáka gmáno, cèrkev lúbèča kotriga! Záto Vas vse ponovno prosimo, vrêle i lúbèče čtenjáre etoga lista, da ostánete nam vórni i da te ga vsákomi iz srdcá priporôčali i razširjávali.

so lêpe primérne veršúše deklamálivali pobožnim vernikom od svétka znamenitost spévajóči. Ti vékši dijáki, velki legátušje so pa vu cèrkváj predgali, mesto dúhovnika. Za tô svéto slúžbo je velki legátuš od fare dobo nika honoráriuma, tim málím-legátušom so pa verniki darúvali vékše ménše darila, navékše ništerni grošpènez. Z-dosta hiž je dosta grošov prišlo. — Z-práznimi žebkami idóči diják je, kak máli kapitalšta prišao nazá. Zvóntoga so ga zevsem dobrim naktaktálivali (nagóstili) dobroga srdcá vesnički verniki, z-žmôhnimi z-pleténimi vrtankami, koláčinami, z-spečenyom, z-fankami, šunkov, z-kolbásmi i več féle dobrótami, od kakše se je siromaškomi dijáki niti nè senýalo.

Za toga volo so žmetno čakali dijácke svétke. I kak so se oni približávali, tèm veselèč so donèč vgojdno-večer danájkali indašnyo dijaško popèvko :

Máli pastér.

— Božična pripovést. —

Poslov. : JUVENTUS.

Cvetéče pôle se tak lešči od trákov jütrašnjega sunca, kakpa kaksí džündž. Na vsakoj trávi je kapla rose, obri korin pisani metúlcí lečejo, ftice pa jütrašnje molitev popévajo. Na trávniki se lêpe bèle ovce pasèjo i veseló skáčejo. Nè daleč od nyi v senci košnatoga dréva eden 10—12 lét star pojbič sedí i se tiho joče: Mama, lübléna moja mama! Zóbston skáče okoli njega njegva mála ovca, zópston se njemi miti pastérski pes, nemreta ga potróstati.

Dávid, tak zovéjo toga máloga pastéra, je sirotič. Oča njemi je že pred pár létí mrô, mater so njeti pa nè dávno pokopali. Zdá pri svojem jedinóm rodi, pri sváki živé, kí je ovči pastér. Trdoga srca, síguren človek je Jožef pastér i ka je ešče vékša falinga, nelübi máloga Dávída. Zdá se túdi čemerno ozúri na njega:

— Ka že pá cmúlis! Bôgše de, či boš pázo na črêdo, ár či se štera ovca zgúbí, doj ti poberém vüha!

Dávid se hitro na peté postávi. Sfúčka psovi i ide, prečtè ovce. Čté je dvakrát, trikrát, pa znôva začne, ali vse zaman, edna fali. Tak da bi njemi sapa zaišla, srce njemi je stanoti ščelo: Jaj, Bôg moj, ka bode zdaj z menom; edne ovce nega — zjávko je.

Hej kolede, kolede,
Lêpe bèle kolede,
Vžívali mo koline,
Krvajice, pečénje.
Kí v-Püconci, v-Bodonci,
Kí v-Kríževci, v-Hodoši,
Gostíli se obilno,
Črvô nam bô debelo!

Mogôče med vsémi je náj žmetné čakao Gábor diák té lêpe bèle kolede i kak so se približávali, je on danájkao nájbole navdúšeno.

Da je v-mošnyè že dober čas nè meo ni ednoga fénika, i na porgo je noso papére, tento i drúgo písmeno potrebčino. Zimski gvant nyemi je že túdi kričao za popravek, poplatov dlan velka lüknya se je nestanoma povékšávala . . . Z-rečjov, vdáрила je že dvanájseta vóra da k-nika malo pènezom pride.

Szamô od sébe se razmi, ka je jáko veselí bio, gda je prišao dén vu legácie idènya. Istina,

Jožef se preveč razsrdi na njega. Zôpston ga pomiráva Samšon pastér, te dobre dŭše starrec, z kustim pastérskim botom nesmileno zmláti Dávída i skriči nad njim :

— Poberi se mi pred očmi i tečas te naj nevidim, dokeč ovco nenájdeš !

Že je noč, ali Dávíd ešče itak po bregáj blôdi. Vsaki dôl i grm notripogládne, tak išče ovco. Ednôk se samo ovca nindri tiho oglási. Na pamet jo vzeme v ednoj globokoj grabi. Dolisplézi k njej, prék jo obine i proba ž njôv vö. Ali nevê gdetá, v kmici nevidi, gde bi mogô vö z grabe. Stráh ga zgrábi, kapa či kakša divjačina šetúje okoli njega ?

Kak se tak v kmici potíče, ednok samo nikše tiho javkanje čúje. Poslühša. Od njega nê daleč ešče v vèkšoj, škrilevkami punoj grabi eden človek leži, vkúper je vdárjeni. Gotovo je v globočino spadno. Tâ ide, gori ga pomore i z velkov mokov se vö z grabe prevlíčeta.

Pomali se zoriti začne. Dávíd se z ovcov proti črêdi vzeme, te tihinec se pa v bližanjo vés napôti. Ali prve Dávídi zahválí dobrôto i njemi eden srebrni pènez dá. Dávída to razveselí, fúčkati začne i si premišláva, ka si kúpi za te velki pènez.

Rávno té pride k črêdi, gda ovce napájat ženêjo k bistromi, čistomi potoki. Ta najdena ovca z veselím skákanjem biži k črêdi i ove jo z radostjov pozdrávijo.

Šámuel pastér je z milŭvajočím poglédom pobožo njegovo lice erkavši :

— Bojo sem se, dête moje, za tébe, ka gdér zablôdiš.

— Zablôdo sem tŭdi i sem ednoga nesrečnoga človeka rêšo, kí je v grabo na škrilevke spadno. Vidite, kakši lépi srebrni pènez sem dôbo od njega !

Jožef pastér niti na to nema rêči k njemi. Čemerno ga poglédne i brezi rêči se vkrajobrné od njega. Samo s pléčami migne, gda Dávíd na stráh pravi :

— Svák, najšo sem zgŭbleno ovco. Nebojte čemerni na mene, drŭgič mo bole pazo i vedno mo samo na ovcaj mŭo oči.

Dávíd itak veselí hodi sem-tá. Premišláva si, ka si kúpi za te leščéči pènez. Mogôče ednoga somára dobi za njega i te njemi nede trebela peški létati za ovcami.

Na zádne pravi Šámšon pastéri, ka namèni, ali té se zasmihé :

— Nê je zadosta to za ednoga somára. Pa komi tebi somár, špájsa se, vè tak po somareči nogáj hodiš. Kúpi si bole níkši slačec za to, vè si takše ešče tak nigdár nê jo.

Ali záto je Dávíd veselí. Prečtê ovce, vse so tŭ. Tá zfúčka psa i pogladí ga :

— Pazi na ovce, moj pajdáš, jas mo v Bethlehem sô. Tebi tŭdi níkaj prineszém !

Na stráh stáple pred Jožef pastéra, da ga prosi, naj ga pŭsti v Bethlehem. Skoron jočič prosi od sváka :

ka bi se nika stráha tŭdi znalo zmêšati med radost, či tak, ka bi Gábor diák z-kákše méhke kojne bio stvorjeni. Ár so se z-grozním „vučím mrazom“ približávali teda blájženi koledni svétki. Zemlô je do kôlin visíki zmržnyeni snêg pokrívao, nébo so kmični čarni oblácke zakrili i od Balaton kraja je do čont smícajoči veter pihao. I Gábor diák je rávno v-té kraj mogao idti, ár so nyegove vesnice nindri tam tá, na Bakonya ovom kráji bilé. Prék je mogao vsêti Bakonya lôg, ka náj tá pride. I bogme tak peški „per pedes apostolorum“. Ár je železnici tam v-tistom kráji te ešče ni glása-híra nê bilô.

Szlabési i bojazlivêši mladénci, šteri bi tŭdi v-onkraj mogli potŭvati, so ráj odstôpili od legácie. Gábora so tŭdi doj gučali od té nevarne pôti. Snêg, léd, mraz, zápišje, tovajji i z-vukmí so ga postrahšŭvali . . .

Ali Gábor si je vtrdo zátanek, glavô po-

zdignovši, je špotárno z-rokô zamajŭtno . . .

— Ví medlí pojáci ! Bábjí vítèzje ste !

Priprávlao se je sam jedíni na veliko teško pôt.

Istina, ka nyemi je vu tom nanikelko na pomôč bio dobroga srdcá hižni, vért Čillik májster, šteri nyemi je dobro z-kustim ledrom črêvle z poplatívao, na pôszodo nyemi je dao svoj dobro topel bundíč, na glavo toplo ovčeno hŭbo i vu roké krepko, nakonci okováno palico. Gospá májstrojca nyemi je pa z-pamučnov toplov brsáčov notri povila šínyek i obravnala ga je na eden dén z-stroškom.

— Vè vam z-legácie pènezmi vse nazá povrném, gospon Čillik májstram — je pravo zavédno Gábor diák i pred božiča dnévom, to je na sv. post, se je na pôt vzéo. Tak rávno, kak nigda te Velíki Napoleon francuški časar prôti Rusie snežním pŭstinám.

— Bojďte tak dobri, svák, i püstite me malo v Bethlehem.

Jožef pastér ga čemerno poglédne :

— Tü ostàneš ! Nehránim te záto, ka bi nikšega haska nëo mõ z tébe ! Pazi na csrèdo, ár jaj tebi, či se pá štera ovca zgübi !

Šamuel pastér z žalosnim srcom poszlüh-sa te ne smilene reči. Stáple se i tá, obrné se malo okoli sébe i na pol glasno začne :

— Zakaj pa nepüstis srmak pojbiča v Bethlehem. Tak malo radosti má eti prinas. Pa tüdi nam sfaliváva krüh, nikák de tak mogo v váraš po njega !

Jožef pastér srdito poglédne gori, roké tak da bi njemi se v pesnico stisnole. Ali potem itak neslano tá vrže reči :

— Pa naj tak ide te tačko, či se že gori-jemléš kre njega ! Ali to ti povém, ka hitro देंवलि tace — obrné se k pojbiči ár boš v noči ti pazo na csrèdo !

Dávid tō opominanje že komaj čüje, vesélo skáče prék grmōv na pōt, stera v váraš pela.

Jožef se za njim zglédne i potem začne z botom dregati zemlo. Šamuel k njemi stōpi i njemi na pléče dene rokō :

— Në je prav tō tak — právi Šamuel — në si njemi oča mesto očō, za roba ga máš, në za sina. Tüdi naj tō nõč pázi ? Vē je pa premi-nōčo nõč tüdi on pazo. Samo trde, čemerne re-či máš k njemi, lübézni nigdár ne dobi.

— Na i në je zadosta, ka ga hránim, ešče ga naj krmim, kak málo देंवलि, čüvam od vōtra, deždža, on pa naj nikaj nedela ? Ešče etak mi je na bremen ! Mati mi ga je zvézala na šinjek. Na देंवलि njima naj jas mam skrb, ali erbijo sta njidva odnesla i mené so vōzáprili.

Šamuel si samo gládi dūgo, sēro brádo :

— Bremen ti je tak bližánji rod, te siro-tič, šteroga mati ti je sestra bila ? Jožef, Jožef, ne bojiš se od Gospodnoga Bogá ?

Žalostno i čemerno zdigne Jožef glavo :

— Bogá spominaš ? Samo mi Bogá naprè nenosi ! Tak me samo vedno bije. Pred trēmi leti so me vōstiskali z materske erbije, lāni mi je desēt ovceo vkraj. Vōri mi, Šamuel, nega tam več blagoslova, kama jas stōpim. Ka v roké primem, preide, povēhne tista korina, na štero se jas zglédnem. Vidiš, oljovo drevje, pod šterim vi počivlete je lēpo, zeléno, košnato i vsako le-to lepō cveté, moje pa vēhne i ne drži cvetja. Nikše peklénstvo je nad menom, mogoče sem pa jas tüdi záto preklenstvo drūgim.

Šamuel ga žalostno gléda, na pléče njemi dene roko, erkavši :

— Nema cvetja tvoje oljovo drevje ? Ali Jožef, jeli na drēvi tvojega srca jeste cvetje ? Bojdi Bogá-bojēči, lūbi bližnjega svojega, smileni boj k sirotiči, vōri mi, te de ti náčiši žitek !

Jožef z velikimi očāmi gléda na govorečega, potem migne z pléčami i z dūgimi, močnimi stopājī dale ide. (Dale.)

Batrivnoga je srečal Gábor diák je srečo meo. Komaj, kak je vōprišao z-váraša, cinkajōče sani so se tirale za nyim po orsačkoj cesti. Na kre cesté šancov drevji je šereg lačni vran sirotüvājōč sedelo. Od cinkanya so se vrane sahsile, z-velkim ropásom so gori zletele. Od toga se je pa eden kony prestrahšo, naed-nōk je vō z-štrange skočo i sani je prék po cesti k-visikomi bregá šanci potégno. Na sanāj sedēčemi vérti so cūgli od nágloga skakāja z-rōk vūšli i në je več mogao konyév zadržati. Ešče edna krátka minuta i z-konyi, z-sanni se pōtnik v-šánc prevrže, gde so velke ostre škri-levke glédale i stalé vō z-snegá . . . Zagvūšno bi se na smrt najšao zmoždžiti foringáš, či bi se na nyé prevrgao i konyi žnyim vréd.

Gábor diák je v-tom megnenyi tá drapno, postrahšenoga konya za brozdé je z-krepkov ramov popadno, názdrik cukno i tak je sani i pōtnika obarvao od nesreče.

Pōtnik je med velikim hváljenym na sani vzéo gori Gábora i do dōmi ga je odpelao vu svojo vēs, štera je že tüdi v-Bakonyi bíla. Tam ga je vu dobro toploj hiži obgostio. Stávlao ga je, naj na nõč prinyem ostáne. Žena nyima dobro večérjo zgotovi i toplo méhko postelo pripraví.

Ali Gábor je povedao vu kakšem posli potūje. Ešče dnes v-sōsednoj vési more bidti. Tam se začne nyegova legácia. Te stári rektor ga že čāka, ár nyemi je že naprè nazvésto pri-šestjé. Tam bode prenočüvao i vgojčno rano že začne svoje pozványe, od hiže do hiže deklamá-livanye. Tri vesnice má i vu vsákoj dosta hiž. Té vse more obhoditi vu dvē dnēvi svētkā. Li tak de nyemi mogōče vküp pobrati ono šumo, štero tak gorēče potrebūje.

— Ah, tō je že drūgo, — erčé nyemi gazda. — No jas vam pa pokážem to najkrat-šišo pōt prék po lōgi. Do vécsara te že lahko tam gospon legātuš.

Božíč.

(Z nemškoga poslovenčo FLISÁR JÁNOŠ.)

V tihoj nōči zime, e'n tihi rūm zunī,
Zunī, dokeč se zemla ze-sna nezbūdi
Sliħšat nebeski glās: Tebé diči, Tebi
Spěva Chorus nebeski, te šereg angelski:
Odkūpitelj! Ki te vbōge vōzmiriš z šoršom,
Te vcagajōče napuniš z trōštom.
Tebé diči národ preminōči, živōči,
Tebi spěva díko v dūhi, zevse mōči:

Bojdi díčen Jezuš Kristuš!

V-zíme nōči si prišao na zemlō ednōk
Naj rešiš zgūblen národ od vekvečni mōk;
Ti si zlāmao grēha zápor i pekla mōč,
Z lūbézni ramov obíno vse eto nōč.
Oh bār se nē spozábao grēharēšen svēt,
Ka li pri Tebi náide blāženstva posvēt,
K-tebi se pridružō v srdci, v dūhi vsigdār,
Tebé zvišávati nē hēnyao nigdār:

Bojdi díčen Jezuš Kristuš!

E'n vrēli zdūháv obhája cělo zemlō,
Naj dūhovna svetlost, jákost, napuni njō. —
Brátec nedrži se ti na stran! — Hodi k nam, —
Jezuš i tebé reši, dá blāženstvo sam:
Vu njem je žitek, lūbézen, zveličanje,
Mir, pokoj, ino od grēhov odkūplenje.
Zakā tak nehitiš, ti brátec k Jezuši? —
Pri njem je blāženstvo, pri žitka virtuši:
Díčen bojdi Jezuš Kristuš!

Evangeličanskoga pūšpeka obisk v-Prēkmurji.

Té náslov mi v-pamet prinesé on zname-niti dogotek, gda je v-1627-tom, pred 304 lētni edno jáko znamenito pūšpekovo obiskanje bilō pri evangeličanski gmajnaj eti v-Prēkmurji. Od naši, eti v Prēkmurji bodōči evangeličanski gmajn onoga vrēmena nástaja li samo teliko známo, keliko so od toga pred 300 lētni pri té pūšpekove vizitácije gorivzēti protokulomje nam kēs-nomi pokolēnji obarvali i prednás postavili.

I rávno záto tūdi hitim vezdásnje pūšpekovo obiskanje v-našem dobrom prijáteli, vu Dūševnom Listi dolispisati i ovekivečiti. Mogoče nedo samo zdā z-radostjov tō čteli naši verniki, nego vu kēsni stotinaj, či do naši pohodniki od naše sv. materé cěrkvi histōrijo šteli čteti, ali pisati, naprē vzemejo teda že premedlěne Dūševnoga Lista papěre i z radostjov bodo čteli od očákov, ki so med vnōgim trplěnjem i varděvanjem nike veséle dni tūdi vžívali. Ščavnica, Dolnja-Lendava, Apače, pūšpekov obisk so vezdásnjega leta nam svetli dogodki.

Decembra 9 toga se je v Murskoj Soboti pred evangeličanskov cěrkvov nenavádno vršěnje vidilo. Gmajnskoga ženskoga družtva neobtrūdjene kotrige so z rōžami, z zelěnim vejom kinčale i snájžile cěrkev i njé okraj. Zástave so plahotale nē samo na gmajnski hramāj, nego

— Jas vam pa nika malo elemōžie spakivam na pōt, odgovori med nyidva vertinya.

Zaman se je odpovedávao Gádor diják, ka so nyemi turba i vse žebke pune z-onim stroškom, šteroga nyemi je gospá Čillikojca naklāla v-nyé. Bakonyska ženska je nabérala vkūp na svētké spečene pogače, vrtanke, kolbási, mesō, slanino i krūh, notri je je spakivala v-edno posebno balo i Gábori v-rōke potísnola.

— Samo je naj sebov nesějo gosp. diják, — právi z odkritov rázumnostjōv. — Pōtni človek — je lačen človek. I što zná na koj bode tō dobro, ka vse se zná pripetiti med potívanjem.

Vért ga je na dober falat sprevodo od vési, tam njemi je pokázao kratšišo pōt i slobōd je vzé od njega.

Gábor diják je napūsto „apoštolov paripe“. Počinjeni, sit sfūčkávajōč je šō po škrípajōčem sněgi, fige loskajōči ostromi mrazi. Palico je

veselěč podbádao v zmršnji sněg. Ešče i večkrát je nikšo dijačko nōto donio vu dobroj vōli...

Ednōk je samo tō vzé na pamet, ka se njemi je pōt vu veliko gōstšo zavinola. Na dvá kraja več stō lětno drevje i strmné pečine so glédale proti kmičnoj nébi... Či duže vse vėkša kmica je gratívála i vėkši mraz. Hirešen bakonjski veter je ostro fūčkao i brio obráz i sněg sipávao... Nikši čūden, strahoten stári glās je tūdi začūto: lačni vukōv trōblenje...

Gábor si je ves mōč i batrivnost vkūppōbrao. Ali vedno se povėkšávajōčim vihérpm se je že nē mogao bojívati. Či je eden stopáj naprē stōpo, vihér ga je na dvá nazā poríno. Ednōk ga je k-ednoj velikoj pečini vdaro. Drūgo-ga šloveka bi mogōče té vdárec na gibico stěn-čo, ali Gábor dijáka žilavo tělo se je od nyé liki labda nazā odebilo... Vihér je namali potíhšávao. Gábor se je okōli zgledno i edne veli-

brezi vsega opominanja i na ovi drugi hižaj tudi. Brezi rázločka vere so je stančarje vözděvali vu velikom računi, náimre na glavni vilicaj. Topla hvála njim bojdí!

Městni ogengasilci so tudi vörukivali i na církevnom prestori na goridržanje réda čuvali. Velika vnožina vernikov je vküspřišla, večer ob 7-moj vöri kak se je vlák z-gostmi na kolodvor pripelao, so se zglásili zvonövjé na njih čast. Na kolodvori so g. Lipovšek Gášpár sreski načelnik z-prijaznivim, srdčnim govorěnjem sprějali i pozdravili visikoga gostá i njega sprěvod. K církví pridöč, je vu ženskoga družtva iměni med lěpim govorom Kardoš Gabriela gospodičina překđála lěpi püšlič visiko poštüvanomi dühovnomi pastéri. Kovátš Števan senior so vu evang. šinjorije, g. Čeh Ferenc varaški podžupan vu sobotške velike občine, g. Vezér Gěza sobotške fare inšpektor vu gmajne iměni so pozdrávlali visikoga gostá. Po preglědi církví so gostjé vu farov šli.

Drügi děn decembra 10 ga se je vršila ob činskoga cerkevnoga tanáča seja, na šteroj so nazöči bili: Dr. Popp Filip püšpek, Dr. Roth Vilmoš püšpekije inšpektor, dvá nájstarěšiva šinjöra; Kovátš Števan sobotški i Baron Jánoš mariborski dühovnik i dvá šinjorski-va inšpektora: g. Benkó Jožef přěkmurske i Kettenbach Andráš šlavonske šinjorije inšpektora. Krajinski právdénik Dr. Šteinmetz Jánoš z Tuzle pokrajinski sođnik. Napředávnik i so bili

gosp. Kettenbach Jakab, zemunski šinjör i g. May Frigyes celski ev. dühovnik. Tanáč je dosta dugovánj meo narazprávlanje, štere je zagra-bečki orsački gjüleş na njega zavüpao. Ali pri vsem velikom posli so si gosp. püšpek dónok vzěli teliko vrěmena, ka so v-četrtek popoldněvi ob 4-toj vöri božo slüžbo držali vernikom, štere so oni že večkrát tübodöči poznali i přestimali. Bože slüžbe podigněna je vu velikoj meri městni Orchester pomágao napřé. Prestranna sobotška církev se je nabitó napunila z-brez verevadlůvánja i národnosti bodöčmi poslühšávci i ka je dónok vse vu lěpom rédi gladko dolpreteklo, je hválevredno skrb doprinesao g. Vezér Gěza gmajnski inšpektor, kí je z-tak velikov pazkov i vrělostjov na réda držanje čúvao.

Prečastiti püšpek so i eto pöt, kak v-prvěši vrěmenaj vu horvatškom jeziki držali božo slüžbo. Njihovo navdüšeno govorěnje, gestikulálivanje, razklájanje, prispodobnosti so pred vsákim našim vernikom razmeto včinile světo božo slüžbo. „Kristuč je svetlost světa“ (Jan. 8, 12.) je bila predge thěma — i vsáki, kí vu Kristuša návuki stálno obstoji i pöleg njega 'živě, nehodi vu kmici, nego bode svetlost etoga světa. (Mt. 5, 14.). Kak sunca svetlost živi stvarě i nárase ino cěli svět, tak živi vse od Kristuša shájajöča svetlost, njegov sv. evangeliom. Vu kmici škodlive žüževke, mlajina opüšćávajo z-svojim škodlivim delom i tak činijo od Kristuša odtüh-

ke brloge lüknjo je zagledno blüzi sěbe. Tà stöpi, na lüknjo notri plězi. Davěči dín občüti vu obráz i öči se njemi tiskajöči, ali nika vugodne toplöče je tudi občüto. I ešče tak da bi lüdi guč měno čüti . . .

Vsebole je globše lazo vu brlogi.

— Ogen, ogen! — skriči naednök vu radosti, kak Kolumbuša matröz nigda z-hajova árboca: „Zemla! Zemla!“ . . . Krepek ogen je goru vu brloge sredini. Oköli ognja so divjega obráza smogornoga poglěda möžje stáli i ležali.

Ka valá tajiti, Gábor diják se je malo sahsó.

— Tö so razbojnicke, ti strahšni bakonjski tövajje, — si je mislo i nazá se je šteo obrnötí.

Ali že je kesno bilö. Razbojnikov voj ga je napamet vzéo i prednjega skočo.

— Što si? — Kak si smeo ese pridti? — ströbi na njega grozno.

Ti ovi so tudi gorsposkákali i pükše popadnoli . . .

— Siromák diják sem, — odgovori Gábor. — ně sem z-svoje dobre völe přišao. Grozno vetrövjé i mraz me je stírao esi notri.

— Neverte njemi! Špion je! Žandárski špion! Bujmo ga i spečmo ga, tak smo jáko lačni! — so kričali vse vkřiž razbojníci.

Gabor diják je ně zgübo dühovne nazöči bodöčnosti.

Mirovno i batrivno je odgovoro:

— Jas sem ně špion. Ka sem pravo, tö sem. Siromaški vandarski diják sem.

I li hitro se njemi je edna dobra misel zbüdila.

— Či vam je samo tö briga, ka ste lačni, nad tēm si včasi pomoremo. Mam jas elemožie zadosta, — je pravo i vö je začao z turbe, z žebk, z bale slanino, kolbási, spečenjé na sto skládati.

jeni lůdjě tůdi . . . Světo verjem, ka ki so tů bo-žo slůžbo poslůhšali, je nebodo nůgdár pozábili. Po slůžbi božoj je žensko drůštvo offertorium držalo na Dolnjo Lendavsko gmajno i Apačko filio, na šteri cil je 675 Din. přišlo vkůper, štera šuma je na 1000 dinárov dopunjena.

V-četrtek večér so g. Benko Jožef senior-ski inšpektor, naš nůvi kůvet na večérjo půzvali g. půšpeka i gosté. Tů pozvánje so gostjě tēmbrole sprējali, ár je seja občinskoga cērkev-noga tanáča z-věkše stráni zátó pozvána v-Mur-sko Soboto, ár so naměnili pozdrávlati sobot-škoga srěza orsačkoga poslanca g. Benkó Jóže-fa, ki je Jugoslávije držáve jedini evangeličan-skoga vadlůvánja poslānec. Ponosni mámo bidti na tom, ka jedino Prěkmurje má evang. kůveta. Dosta lēpi govorov i srdcá zidůči pozdrávov se je glásilo med večérjov proti g. Benki i njih prijaznivoj tůvārishi.

V-pětek gojdnó ob 8. vōri so Kettenbach zemunski senior predgali vu popolno napunje-noj cěrkvě tůdi vu horvatškom jeziki z-nepozáb-lenim náshajom. Té gospod so tak prijaznivi bili, ka so z Sobote v-Půconce, odnut v-Křižev-ce, v-Petrůvce i v-G. Sláveče šli, vu šteri gmaj-naj ji je povséd veliki šereg poslůhšavcov nav-důšeno poslůhšalo i vu srdcé vzelo nji missio-nársko predávanje.

Prečastiti půšpek i sprěvod so v-pětek po-poldněvi ob ednoj vōri dokončali seje ōpravity,

prijaznivo so vzeli slobůd od gostolůbni familij i popoldněvi z-ob dvema vōroma idůčim vlākóm se odpelali. Na kolodvor idůči so na ništerno megnenje ešče poglednoli naš evang. Dijaški dom tůdi. Škoda, ka je na tů že nē zišlo več vrēme-na! Srdcá se veselimo tomi visikomi obiski i prosimo, naj Prēmurske evangeličāne i poprěk vse prebiválce vu dobrom spōmenki obarjejo, kak ji i mi nepozábimo i vu srdci našem ob-držimo.

Otrokom.

Nebesko nazveščávanje. „Ár se je narůdo vám dnes Zveličitel“. Takše nazveščávanje je eto, deca moja, štero je angel prineso z nebés. Bůg je poslo té glás lůdēm, vsákomi, vsemi lůdstvi: „Narůdo se je vám dnes Zveličitel.“ Spōmenek etoga veseloga nazveščávanja je gori-ostano med lůdmi. Vsáki zná, dnes tůdi zná, ka jeste vu leti eden dēn, gda se radůvati trbē, gda nišče nesmi brez radosti ostánoti. I že več dněvov, tjědnov naprē na tom delajo lůdjě, naj eden ovomi radost správiyo. Posebno pa otrokom hiti vsáki radost správití. I potom tak hitro minē ona radost! Pogače sfalijo, bába se potere, kēpesna kniga se raz-trga, lístje božičnoga drevca dolispádne. Pa je Bůg nē za eden dēn, niti za eden tjeden valon radosti odlůčo nam, gda je ete glás poslaó po

Lačni razbojniki, ki so že več dni nē mo-gli k porobi pridti, so ostro glédali na prebráno jěstvinó. Voj je včasi gori raztálao med njimi. Znao je, ka je poštenjě, náj prvle je gostē po-nůdo. Ali Gábor je nē bio lačen i nika je nē vzéo.

Zdā so ga že več nē nakanili bujti i speč-ti. Gostiti so se záčali.

Gábor njim je medtēm povedao, v kakšém posli potůje. Nē se je trōštao, ka bi tákši božič-ni večér zadůbo . . .

— Tak bogme, dnes je koledni večér — odpovori premišlávajůč razbojnikov voj. — Jeli znáš kákšo božično pesem? — Kabi nebi znao, — odgovori Gábor

— Popěvaj jo!

Gábor je z-lěpim doněčim glásom začno popěvati:

„Veséli dēn nam je zišao!

Kristuš je dnes na svēt přišao,

Ki obráz naš vzěvši na sé,
Vsém žitka trōšt i mir nesé.

Radůjte se krstšeničci!

Ví ste díke ōročnici,

Vu šteroj vam na visini

Bůg tál dá po svojem sini.“ (85 pesem I-Z v.)

— Inda sem i jas znao tů pesem — si je premišlávao znůva voj. — Mila mati so me jo návčili . . . Mila moja mati . . . Či bi vi ešče živelí! . . . Začni diják z-nůva tů pesem!

Gábor jo znůva začne i zdā jo je vezér že tůdi žnjim popěvao. Razbojnici so tůdi záčali doniti . . .

— Hválimo ti diják, ka si i nam tůdi pri-nesao esi božični večér, — k-koncovi pa erčē: — Ali zdā se pa že spakivajmo na ūtráňji dēn.

Na drůgi dēn je henjao vihér, lēpi, čisti zimski dēn je bio.

angeli: „Narôdo se je vám dnes Zveličitel“. Vu onom, vu jasla ležéčem málom deteti, glédajte, je Bôg takši dár ščeo dati nam, šteri naš celi žitek naj napuni z radostjov. Zaka je tak vnogokrat tak krátka naša božična radost? Zato, drága deca moja, ár se samo na to spominamo, ka se radüvati trbê, ali ka komi se trbê radüvati, tô smo pozábili. Navčimo se tak znôvič, ka tisti dári, štere dobimo i štere edenovomi dámo, so samo za tô, naj nikakšoforno vopovejo ne zrečeno radost našega srcá, eto radost, ka „Tak je lübo Bôg ete svêt, da je Siná svojega jednorodjenoga dáo za njega“. Tô je tista jedina radost, štera nesfali nigdár.

„Narôdo se je vám dnes Zveličitel“ — tak je erkao angel k pastêrom i oni so prišli, — glédajte, z kakšov radostjov so prišli z daleč zemlé, — naj vidijo onoga, ki se je narôdilo njim. Verte, liki ti pastérje, ka se je vám narôdilo eto máló dête, vám je poslo za dár Bôg ete dráži žitek i vzemte je za svoje bole, liki kakštéč drugi dár, ka vam Božič mà prinesiti. Eto je te jedini dár, šteri vas neostávi nigdár.

Zaka prihája Jezuš?

Zaka prihája Jezuš, ájta moj dráži? — pita me moj máli sinek, ki ešče nevê pisati-čteti. Jelibár zato, naj mi božično drevce, cukér, zmeno prinesé? — Jezuš neprihája zatogavolo, sinek moj máli.

Tê pa jelibár zato prihája, naj topeo gvant, črêvle, hôbo, méhke vrtanke prinesé Sevrovmi Joški, pa ovim srmaškim otrokom, jelibár Ájta moj dráži? — Jezuš je nê samo zato prišao, sinek moj dráži!

Tê pa zato prihája jelibár, naj ostro šibo prinesé toj lagojoj deci? — Neprihája zato Jezuš, sinek moj máli!

Tê pa zato prihája jelibár, naj vidi jeli smo dobri, jeli bôgamo i jeli molimo vsákidén, jelibár Ájta moj dráži? — Jezuš neprihája samo zatoga volo, máli moj angel! . . .

Jeli tak zato prihája, naj vidi, či mi darüjemo strádajočim i či milüjemo betežne i sirotice? — Jezuš ešče za drugogavolo tüdi prihája, sinek moj dráži! . . .

Tê zato prihája jelibár, naj lüdjé eden-drügoga lübijó i se na nikoga nesrdijo, naj nebode niti bojne i nestrelajo lüdjé na edenovoga, naj nemerjé niti ednoga deteta lübléni ájta?

Jelibár zato prihája Jezuš, naj se pri dômi tüdi nesvajüjejo lüdjé, liki tô večkrat čüjemo, nego naj vu méri živéjo pri vsákoi hiži, ár Jezuš lübi vsákoga? . . .

Tak je, sinek moj máli, Jezuš bogme zato prihája k-nam! Bár da bi nê prihájao zôpston!

Evangelíčanskomi lüdstvi v Jugoslaviji!

Predsedništvo evång. cêrkvi v Jugosláviji si priliko vzeme pri svojem prvom odkritom goripozvánji po svojem v čéstspelanji, da z

Voj je sprevido Gábora k-bližánjemi brêgi, odnut njemi je pokazao vési tórem, kama je on namêno idti.

— Za pô vóre tá prideš. Povê stácomi gospon rektori, ka ji pozdraviti dam. Žalüjem, ka sem nigda nê poslühšao njihovi na dobro opominajoči reči.

Razlôčila sta se. Gábor dijak je za pô vóre že navdüšeno spëvao od hiže, do hiže božične pesmi i pobérao groše na gvant, na obütel i na šolske potrebčine, od verevrêli pobožni vernikov.

Z-toga nenávnadnoga božičnoga večéra se je do konca žitka nê spozábo. V kêsnoj starosti ga je vsigdár spominao i tim svojim znôva i znôva pripovedávo, gda je té svéti večér prišao. Jas sem ga tüdi od njega čüo.

Nezadovolno božično drêvo.

(Božična fabula.)

Z-vsáke fêle lepotov okinčano božično drêvo se je niti nê vidilo od vnôge lepote i drá-

goče, z šterim je oklajeno. Túžno se je tóžilo za toga volo angelom, kak so na nyé obešávali vsefêlé dobrôto i lepoto:

— *Nateliko me ocifrâte,*

Da me niti viditi nedáte!

Ali angelje so je zato dônok nateliko okinčali, ka je je drágo bilô glédati. Veselêč so se šeregüvali okôli njega deca, čüdüvájôči se nad drevca blisčêčov lepotov, ali drevce je vu sebi dônok nezadovolno mrmralo:

— *Či me stô fêle nebi zakrilo:*

Vsáko okô bi mené glédalo!

Ali, kak so z drêvčeca pomali doli spôbrali vse lepoto i na trikrátovo je v-drvárnico vrženo, — k-koncovi v-radosti goriskriči:

— *Što kaj lëpoga ščë viditi:*

Pogledni me, nê sem zakriti!

Nišče ga je nê pogledno bogme. Ár je božično drêvo li tak lëpo, či je okinčano, či na njem svêčice gorijo, ali pa či vu slobodnom, tam vu naturi stoji.

srdcá zahváli našemi celomi cerkevnomi ljudstvi za vu ednoglásnom zebránji skázano zavüpanje. Predsedništvo na tom bode, da eto zavüpanje po naj vrelešem delanji za cerkev ino ljudstvo popolnoma spraviča i prosi gmáne i presbiteriume cerkevne inšpektore i dühovnike, ino vse čestnike orsačke cirkvi za vrélo i verno vküpdelanje. Samo či bomo mi vsi vu spoznanji naši goridljánj vküpdelali, tak se bode naprêpomágalo dobro naše diasporálne cirkvi. Bôg dáj tô!

Edno takše vküpdelanje vsê vu orsačkoj cirkvi je posebno potrebnô pri tistom deli, štero se z celov močjov vu službo obravnavanja diaspore postávi. *To blagosloveno Gustav Adolf-drúštvo je eto delo.*

Vu historiji etoga drúštva znameniti mejnik bode 1932-to leto. Stô lét je, ka je eto plemenito drúštvo nastávenô bilo, z šteroga je od tegamao nezmerni blagoslov tekao vu ves evangeličanski svê. Nega orsága na zemli, gde evangeličanci prebivajo, vu šterom Gustav Adolf-drúštvo nebi pomágalo brániti vu nevarnosti bodôče evangeličansko dugovánje, obarvati i tlicajôči evangeličanski žitek k krepkomi razvijanji pripomočti. Nega ni ednoga drúgoga cerkevno drúštva, štero bi občinsko praktično krstšanstvo, podpérájôčo bratinsko lübézen, evangeličansko živo sküpnost vu takšem mertüki vresničilo, liki Gustav Adolf-drúštvo. Po celom svêti séga njegovo delo, prêk národní i državni granic ponüdi svojo pomožno bratinsko rámo. Tüdi našim gmánam je od začétka mao podeljávalo svojo pomoč Gustav Adolf-drúštvo. Vu posebnom mertüki smo skoznüvali eto vu pobojskom cajti, gda je najvékša bila nevolá med nami i z svoje móči smo nemogôši bili oprávlati naše delo. Štiridesétdvé (42) evangeličanski cerkevni hramov: cerkveo, molitvárnic, farofoj je goripostáveni vu Jugosláviji navékše z pomočjov Gustav Adolf-drúštva. Ešče vékši je račun slabi gmán i raztorjenost, štere so svoje vérstvo samo z pomočjov Gustav Adolf drúštva mogôče v rávnotežji držati. Pastorizácija, verskovčenjé, mladézni i misionisko delo vu daleč ségajôči raztorjenostaj naše občinske cirkvi je li po krepkom podpéranji drúštva mogôče. Ništernomi dühovniki i missionári naše orsačke cirkvi je vzelo doli težke skrbi bremen Gustav Adolf-drúštvo i je njim batrivnost i delaradost nazájdalo. Podpore, štere je od konca bojne mao vu naš orság poslalo, na milije idejo.

Lübézni dômi, kakti nástava diakonis v Novom Vrbasi, sirotinske hiže v Torži i v Novoj Pazovi, Diački Dom v Murskoj Soboti glasno svedočijo od tiste lübéznosti, štera nemore vküpzaprêti roké svoje, či bližnjega strádati vidi. Gustav Adolf drúštvo je vu našoj cirkvi vretina žitka i faktor življenja, štero nas varje obri prošnje i zarazmjenja.

Tak velika lübézen more tüdi pri nas lübé-

zen zbüdití, či se nači neščemo za nevrêdne pokázati na eto lübézen. More nam — znotraj občütene düžnosti bidti Gustav Adolfa delo tüdi prinás vu naši gmánaj krepko goriprijéti i vu najgedrnêšoj dôbi oprávlati. Gde je čüténje na tô delo në živo, tam je občüténje za najfontošnéše žitka náležnosti cirkvi mrlô, ár smo mi diašporálne cerkev, štera je li tak mogôča obstáti, či nakanimo to apoštolsko rêč vu djánje preobrniti: „Edendrügoga bremen noste i tak dopunte právdo Kristušovo“. (Gal. 6, 2)

Pri stôlêtnom svêtki Gustav Adolf drúštva, štero vu prišestnom leti celi evangeličanski svê bode svetüo, mi tüdi ščemo taovzêti. Sveténje pôleg pozdignjenoga nakanénja vodéči možov drúštva nebode vu rečáj, nego vu činénjaj stalo. Po večlêtnom nabéranjadelanji vu vsê evangeličanski gmánaj se bô vküpsprávilá edna Gustav Adolf jubileumska fundácija, z štere se bo potom — pôleg létno nadale notriprihájjajôči dárov — ešče krepkéše, kak doetímáo naprêpomágala evangeličanska diašpora svêta. Poštenjá düžnost i zahválnosti düg naše orsačke cirkvi i naši gmán je za eto jubileumsko fundácijo lübéznosti dáre prinášati, štero tápostávi naše delo, sád priprávenosti vse naše móči, naše evangeličanske vere i žitka vole, naše lübéznosti k univerzálnoj evangeličanskoj cirkvi, našega občinstva k-svêtovnomi lübézni deli Gustav Adolf-drúštva i štero vu gvüšnom mertüki vu sorazmerji stoji k onoj pomoči, štero smo skoznüvali. „Ár vsákomi, komi je dáno dosta, dosta se bode od njega prosilo i komi je vnogo poročeno, več bodo prosili od njega.“ (Luk. 12, 48) Naša vrêdnost, liki kotrige občinske evangeličanske cirkvi se bode dostakrátno po toj vsoti sôdila, štero prinesémo za eto znamenito delo Gustav Adolf-drúštva.

Zatogavolo goriprosi podpisano predsedništvo naši šinjorij i naši gmán voditelstva, naj vse doprineséjo, da se vrêden dár vküp správi vu njihovom krôži za jubileumski fond. Za toge cila volo je skončao orsački cerkevni-tanáč decembra 10 ga, da se božični ofertoriumi vsê gmán vu celoti pridájo k jubileumskomi fondi. Nadalé se naj gmánskim kotrigam pri boži službaj vu spominanje prineséjo Gustav Adolf-nabéranja škatlice ino se naj goriponüca vsáka prilika na nabéranje za jubileumski fond.

Za cilavno spoznamo i poráčamo: 1.) Vödjáti vu farofi nabéranjaškatlice G. A. D.; 2) nabéranje z têmi škatlicami po konfirmandušaj od hiže do hiže; 3) nabéranje pri nedelnoj šôli decé; 4) nabéranje pri rázložni ôsvetnostaj; 5) prošnja dárov pri familijski dogodkaj (krst, zdávanje, smrti slučajaj, vencaodküplenjé).

Podpisano predsedništvo goriprosi gg. dühovnike i presbiteriume, naj po gmánaj vu tekôči mësecaj posebne Gustav Adolf-ôsvetnosti prirédiyo i pri tej prilikaj tüdi nabérajó za jubileumski fond.

Zaprèmo z-srdènim verebratinskim pozdrávom k vsèm kotrigam naše evvangelièanske krstšanske cèrkvi a. v. v. Jugosláviji.

Velika Kikinda i Zagreb, vu decembri 1931.

Dr. WILHELM ROTH m. s.

Dr. FILIP POPP m. s.

svetni cèrk. president.

püšpek.

Èben-Háezer!

Do etimao nam je pomagao Gospòd!

I. Šam. 7, 12.

Šamuelovo eto hválodávajòèe vadlúvanje zapišemo ese na èelo Düševnoga Lista, gda nõvi létnik svoj začne. Boža deca so mogòèi na konci vsákoga leta, tèm vise vsákoga tjédna i vsákoga dnèva eto praviti, ár njè toga zmožnoga Bogá ròka nosi i pela naprè od stopája do stopája. Vsaki dén našega žitka je edna-edna svedoèba Bože milošèe i nosèèe lübéznosti. I èi je tak tò vu ti nájménši dugovánjaj — pa je pòleg mere vere i vüpanja njhovoga tak, — kém bole je tak tò pri ednom-ednom fontosnèsem deli, odloèenj, štero so vu Božem imèni, na Njegovo zapòved i pod Njegovim vodjenjom začnoli ino nadaljavajo.

Etak je bilo tò notri do etigamao vu Düševnoga Lista žitki tüdi. Pri dokonèanji vsákoga létnika smo z hválodávajòèim srdcom lahko pravili: Èben-Háezer! Do etimao nám je pomagao Gospòd. Nigdár se je nam nè trbelo osramotiti, ár smo se vu Njem vüpali. I zdá smo k-ednomi znamenitomi mejniki prišli. Düševni List vu X. létnik stòpi. Tò je očivesno znamenje, ka je Düševni List potreben evangelièanskomi slovenskomi národi. Telovne, vérvstvinke moèi nam vedno bole záèajo sfalivávati. Ali mi se nevüpamo vu èloveèoj moèi, módrosti i škèri, nego vu Onom, ki je do etimao tüdi pomagao, pokrèpo, vodo i blagoslovo Düševni List, — vu milostivnom, zmožnom Bògi. On bode nam pomagao potomtoga tüdi. On bode nas pelao od obládnosti do obládnosti, ár tista obládnost, štero čakamo i se je vüpamo, je nè zemelska dika, tüdi nè materiálnei hasek, nego tá milošèa, ka düše lahko zdranfamo gori i pelamo k Gospodni, ka slabo vero lahko krepimo, boleznò srce vráèimo, Božiorság razširjavamo i vse tò na Njegovo diko! Prosimo ètenjáre naše, naj nedopústiyo osramotiti eto našo vero, nego vsi ponòvijo svoje naprèplacsilo i naš List drügi tím poraèajo na nnpèrèplacsilo.

Z-verebratinskim pozdrávom. — Reditelsztvo.

Rázloèni máli glási.

Radosti glás. „Ár je Gospodna Rèè práva, i vse njegovo delo vu istini.“ (Zolt. 33, 4.)

Düševnoga Lista vsèm ètitelom, vküpdèlajòèim ino širitelom bláženèe božičnèe svètke- i od Bogá blagosloveno sreèno nõvo leto želè -- Reditelstvo.

Missionska pòt Kettenbach šinjòra. Zemunski vrèli sinjòr, Kettenbach Jakab so vu etí svèti adventski dnèvaj missionska naprèdávánja držali v Sobotskoj, v Puconskoj, v Križevskoj, v G. Petrovskoj, v Bodonskoj i v G. Slaveèkoj gmáni. Povsèdik je ji dosta vernikov poslúšalo. Mi smo preveè zahválni g. sinjòri, ka trüda nemilüvajoè so vu etí mrzli zimski dnèvaj Adventsko toploèò prinesli vu naše gmáne, vu naša srdcá z svojimi navdüšenimi govorami.

Božični dár Lendavi i Apaèam. To blagosloveno Gustav Adolf drüštvo je D. Lendavskoje diasporálnoj gmáni na cèrkev zidanje 10,000, Apaèkoj raztorjenosti na rešüvanje dugá 6500 Din. darüvalo. Zvòntoga je dalò v G. Petrovce 1000 D i na Hodoš 3000 D osebnèe podpore. Tak je té fart vu našo šinjorijo dáno nájveè Gustav Adolf drüštva podpore. Globoka zahválnost za tá dobraèinènya!

Boža slüžba v Apaèi. Dec. 8-ga so Luthár puconski dühovnik držali božò slüžbò v Apaèi vu prijetnoj nõvoj molitvárnici, štera se je nabito napunila z vrèlimi vernikmi. Po božoj slüžbi je okoli 80 vernikov živelo z Gospodnovov sv. večérjov. Prišèstna boža slüžba v Apaèi 1932. marc. 19-ga bode.

Sv. pismo za 6,300.000 Din. Nèdávno je bio odáni v Londoni eden redki eksemplar nemške prestáve Biblije, šteroga je zdrukao Gutenberg, za velikansko šumo 30 jezero angleških funtov.

Mrtelnost. Mrò je dec. 5-ga v Petanjci Vogler Jožef, po èelom Prèkmurji dobro poznáni i poštüvani mõž. 63 lèta je živo. Bio je plemeniti mõž. Svojo prvo tüvárišico je z Sebeborec nemeske Luthárove familije meo i v Puconskoj cèrkvi je oblüo njej vernost i lübézen. Proteštantsko cèrkev je hito tüdi podpèrati. Od toga se je osvedoèila nè dávno D. Lendavska naša mála fara, šteroj je za rušt nõve cèrkvi preci lèpoga lesá darüvao. Obarmo njegov lèpi spòmenek! — Veliki vdárec je dosègno Vek. J. Korošèa, evg. misionára. Gospod Bòg je dec. 11-pozvao k sebi njegovo drágo soprogo i pomoènico. Odišla je v nebesko domovino. Bila je že tú blága i dobra, kak angel. Zdá smè glèdati Gospoda.

Kak se razširjava protestantizem? „Jutro“ ljubljanske novine pišejo (dec. 6.), ka so v Ameriki v zádñji létaj zozidali cèli 300 italijanski protestantski cerkev. Tò pa telko zadène, ka èi k sakoj etoj cèrkvi samo 1000 düš sliši, té je v tej létaj okòli 300,000 italijanski r.

katoličanov prestôpilo v protestantsko cerkev. „Jutro“ nadale pise, ka amerikanski parlament štê 35 katoliški poslancev med 435, v senati je 6 katolikov med 98 senatorji.

Širitele Evangeličanskoga Kalendarija prosimo i opominamo, da neodane eksemplare do 15-ga januára nazájspráviyo v Tiskárno, ár nači oni bodo nos li škodo!

Samovolni dári na goridržanje Dúševno-ga Lista: Flisár Jožef sabô M. Sobota 10 D, Fajs Franc Brezovci 5 D, vd. Dobrai Jánošova M. Sobota 100 D, Šoštaréc Franc dúhovnik Subotica 30 D, Kúhar Franc Bencák Puconci 2 D, Goričán Károlj Polana 5 D, Titán Józef š. ravnátel Puconci 40 D, Benko Franc Polana 10 D, Barbarič Karolina Brezovci 2 D, Rátkai Vilma Sebeborci 5 D, Jos. Weren veletrgovec Celje 72 D, Benklé Kalman Pužavci 2 D, Kúhar Štefan farni inšpektor Puconci 22 D, Cipott Janoš Markišavci 5 D, Kúlitš Štefan Šalamenci 2 D, Banfi Matjaš Vaneča 5 Din. — Radi bi nadaljávali! Srdčna hvála!

Dári k nesprhlivomi venci v spomin na Luthárovo Flisár Šarolto za Dijaškoga Dôma štipendij: Barbariš Viktor i Etelka Sebeborci 30 Din, Hodošček Kalman Zenkovci 20 D, Šavel Viktor Vaneča 25 D, Horvát Franc Gorica 20 D. — Nájsrdnejša hvála za té korine poštvánja!

Dári na Diački Dom v Puconskoj fari po zlatoj knigi: Kološa Jožef sabô Puconci 10 D, Búkví Franc trg. Križevci 20 D, Obal Števan Nemšavci 10 D, Šafran Kalman Vaneča 10 D, Búkvitš Ivan Moščanci 20 D, Barbariš Maria Brezovci 4 D, Još Weren veletrg. Celje 72 D. (i na Dijaško Podpornico 100 D.), Još. Titán š. ravnátel Puconci 28 D, Pernat Ivan Vid pri Ptuji 20 D, Kalmár Terezia Los Angeles 1 dollár. — Topla hvála!

Verski zvečerek je bŭo držáni v D. Lendavskoi gmajni na II Adv. nedelo. Goričtenje je držála Bohar Ilonka. Deklamálivale sta Rôžai Iréna i Hári Mari. Naprédavanje od „Zakaj so nemiri v históriji človečanstva?“ je Skalč dúhovnik držao.

D.-Lendavska cerkev pod strêho správljena 180.000 Din. košta zvŭn zvonov. Dugá je preci ostalo. Vsako gmajno i vsakoga dobroga srcá človeka prosi tá mála črêda za pomoč. Hvále vrêdno je, ka so zidárski majster Ascherl Józef vsevkŭp 2000 Din., Gašperšič tesárski majster pa 600 Din. pŭstili kak dár na cerkev.

Turobni glási. Vu drŭgoj polovici t. l. so se vu Gor. Slavečkoi fari odselili od ete márne tŭhine na ov jakši svê: aug. 10 ga Drvarič Jožefa devojka iz Sotine vu 36 leti starosti; Gomboc Štefan 17. aug. mrô v Adrianici, Dol. Slavečki mestančar vu 66 leti starosti; okt. 3. Kisilak Mikloš vdoyec iz Kuzme v 74 let starosti; okt. 25. Horvat Jožefova vdovica roj. Kŭzmič Julija iz Sotine v 64 leti; nov. 1. Jud Franc zi-

dár iz Kuzme v 67. leti: nov. 14-ga Fártek Májtjáš iz Gor. Slaveče vu 69-tom leti, nov. 18-ga Skledár Štefan iz Sotine vu 66-tom leti; nov. 27-ga Bokán Májtjáš iz Gor. Slaveče 56-tom leti starosti. — Naj vsi eti vŭpreminôči májo sladtek grobski sen i blájženo goristanenjë! Ti žalŭvajôči si pa naj počinejo vu Božem ravnánji! Do pávideňja!

Gornje Slaveča. Po zlatoj knigi so darŭvali na našo cerkev zidanje: Čurman Jánošova vd. roj. iz Sotine, iz St. Louiza (Nordamerika) 21 Schilling; Holcmann Karol z fam. iz Gor. Slaveče 20 Din; Od podpornoga drŭštva smo dôbili letos 2000 Din; Žohar Franc z fam. iz Nuskove 25 Din; Na prošnjo g. dúhovnika smo dôbili od banovine 5000 Din; Fártek Frida iz Kuzme 20 Din; Pŕš Mihál z tŭv. iz Gor. Lendave 20 Din; Krenos Franc iz Sotine 20 Din; Svetanič Štefan z tŭv. iz Sotine od Francije 25 Din; Knaus Karol z tŭv. Nuskova 20 Din; Šárkánj Franc z tŭv. Nuskova 20 Din. — Vsê dárov Oča naj blagoslovi daritele i naj boži blagoslov počiva nad etimi dármi! Na stô lètnico Gustáv Adelfa drŭštva vu škátlicaj vkŭpeprišlo do 1. sept. 1931. (edno leto) vu našoj gmajni 225 Din. 90 par. — Té dobroga srdcá lŭdi däre naj Bŕg povnožáva nadale tŭdi!

Z-ednoga pisma. Montreal (Canada) XII. 2. 1931. Poštŭvan! Gospon Dúhovnik! Odpros-tite mi, da Váš še enkrát goriiščem z etim mojim málim listekom. Tak Vam želim od Gos-podnoga Bogá blájžene božične svêtké ino sreč-no nôvo leto zadobiti i vesêlo posvetiti zvašov familijov vrêd! Meni nedo tak vesêli, da sem nê mogôča vu slovenskom jeziki božo rêč čŭti, ali veseli me, da li lejko té máli Dúševni Listek čtém vu mojem materskom jeziki. Ah kak mi je vesêli dên, vu šterom ga dobim; taki isti večer gda ga dobim, ga morem prečteti, či sam eš-če tak trŭdna. Oh kak mi je vesêlo, kak dosta lŭblénoga je vu njem napisano; tŭdi sam čtejla vu njem, da tá mála Lendavska fara je cerkvi-co pôvala vu tom leti ino me je jako razveseli-lo tŭ. Zátó jas tŭdi ščém eden máli dár na nyô aldŭvati. Na spomin moji starišov eden dolár njim zdaj pošlem na lendavsko ev. faro i tŭdi eden dolár na Dúševni List naprejplačilo i nji lepô prosim, naj mi ga rêdno pošilajo! Zdaj pa sprimate še enkrát moj srčen pozdrav ino tŭdi od mojega brata ino od njegove tŭvárisice! I prosim eden máli odgovor, kak vaša fárna deklina. — Tereza Andreč.

Dári na Diački Dom: Z-Sobote Flisár Józef sabô 20 Din, Z-Dankôvec 47 kg. graha, pri šteroga vkŭppobéránji sta se trŭdila Cug Kálman i Ritoper Lajoš. Srdčna hvála njima. — Z-Bodonec gospa vdova Srinic Lajošova so poslali osnovlenikom eden žakel jábok. — Lêpa hvála. — (Dale.)